

L' hora d'anar al Banc d'Espanya

El pròxim divendres dia 30 de març és l'últim dia perquè les entitats presentin al Banc d'Espanya el pla de sanejament per complir amb el decret llei del Govern de febrer. Alguns optaran per les fusions.

ARXIU

sentit que una entitat que serà subhastada com a molt tard el proper octubre es llanci a una aventura com aquesta. El dia de la presentació d'EVO, el 12 de març passat, Abelleira va respondre a aquesta qüestió: "Si tinguéssim la convicció que serem

subhastats no seríem aquí". Dies després, el directiu repeteix que el projecte té tot el sentit del món i mira d'esquivar les crítiques amb un argument: "Els riscos que estem assumint ara són molt pocs i en canvi hi ha molt a guanyar".

El punt de partida comprèn, a més de les 120 oficines esmentades, uns 400.000 clients actius, 8.500 milions en crèdits i tan sols 4.000 en dipòsits, segons dades de l'entitat, que funciona de moment com una unitat de negoci i que per tant no disposa d'una fitxa bancària pròpia. El desequilibri en el balanç a favor dels crèdits es deu al fet que les oficines de Targobank procedeixen de l'expansió de les caixes gallegues i és conegut que les noves sucursals tenen molt més fàcil atorgar crèdits que captar dipòsits. Per aquesta raó, diu Abelleira, "ara serem molt més actius en la gestió del passiu amb la idea de captar negoci".

El pla de negoci d'EVO preveu la consecució del punt d'equilibri abans que acabi el present exercici. Per aquestes

Targobank i EVO només coincideixen que neixen en un moment rar, quan es fa estrany invertir en una marca

dates, si no hi ha noves sorpreses, l'entitat ja estarà en mans del nou propietari, presumiblement algun dels grans bancs del sector. Però això no sembla preocupar els gestors d'EVO que, lògicament, confien que José María Castellano i César González-Bueno, president i conseller delegat de Nova Galicia, aconseguixin donar entrada a nous socis en el capital, un objectiu en el qual continuen treballant.

I els clients? Abelleira afirma que ni els particulars ni les empreses no mostren cap recel per treballar amb ells. "El sector s'està movent i no veiem contaminació ni aversió a EVO per ser de Nova Galicia", diu el directiu, que dóna a més com a argument de venda la seguretat dels clients pel fet de saber que l'Estat controla gairebé la totalitat del capital.

Robert Tornabell
Professor d'Esade

Catedràtic de Banca i exdegà d'Esade

LA BANCA 'A L'OMBRA'

La banca a l'ombra està constituïda per les entitats que donen crèdit i demanen préstecs evitant les regulacions a què està sotmès el sistema bancari d'un país. Es pot tractar de fons d'alt risc, fons d'inversió del mercat monetari, operacions d'emissió de títols emparats per hipoteques, certificats de dipòsit i operacions de venda de títols valors amb pactes de recompra en el futur.

Aquestes operacions no s'han de confondre amb els contractes de col·laboració públic-privat, com els *peatges a l'ombra*, en què els usuaris d'una autovia no paguen directament cap peatge, però el govern es pot comprometre a pagar a qui la va construir i va finançar un peatge per cada vehicle que circuli per la via. Aquesta banca es caracteritza perquè és una banca paral·lela que sí que segueix les regulacions establertes. Als Estats Units ja supera la banca tradicional. Al món representa entorn del 30% del sistema financer, i un volum superior a 46 milers de bilions d'euros. Són volums que preocupen lògicament la Comissió Europea.

Espanya pateix aquestes activitats a l'ombra? Sí, les va patir l'agost del 2011. La borsa nacional va experimentar dues onades de perturbacions. La primera, per la crisi del deute grec. Però no va ser menys greu la ressaca que ens va arribar de les operacions de la banca a l'ombra. Per problemes del deute públic americà, la banca a l'ombra (Wall Street) es va quedar sense liquiditat. Els fons d'alt risc que financen a curt termini les operacions de re-

compra de títols valors alt risc van patir quitaments del 3%. Van haver de vendre les seves carteres d'accions i la Reserva Federal va actuar. Setmanes més tard, Europa es va quedar sense dòlars i vam rebre transferències perquè els grans bancs europeus no sabien on trobar finançament en dòlars per cobrir els seus compromisos (òbviament, el petroli i el gas natural es paguen en dòlars).

Quins riscos crea la banca a l'ombra? El Comissari de la Unió Europea, Michel Barnier, va assenyalar recentment que poden crear bombolles de crèdit que posin en perill l'estabilitat del sistema financer. Poden tenir fora de balanç riscos amagats que només s'arriben a conèixer quan és massa tard. Això ja ho vam viure en plena crisi el setembre del 2008.

Possiblement, el més greu pot passar si aquestes entitats no regulades creen cadenes virtuals per tal d'amagar els riscos en que incorren i, en darrer terme, que defugin les estrictes regulacions que compleixen els veritables bancs. La crisi ens ha ensenyat quines poden ser les conseqüències de no complir les regulacions de les autoritats de supervisió.

Es possible que la primera proposta de regulació es plantejés a la Comissió Europea a començaments del 2013. No es pot admetre que el trànsit d'una ciutat tingui semàfors que uns respecten i d'altres no, provocant riscos innecessaris. Ara bé, tampoc no es pot caure en el costat oposat, sobrecarregant la banca regulada de canvis i exigències que encareixen el cost del crèdit per a aquells que necessiten finançament.

PROTECCIÓ PER A DEUTORS HIPOTECARIS

Un decret insuficient

El quitament hauria de ser en funció del que falta pagar

Anna Cirera

El 10 de març passat es va publicar al BOE el reial decret llei 6/2012, del 9 de març, de mesures urgents de protecció de deutors hipotecaris sense recursos. Abans que res, entenc que aquesta norma neix amb la intenció de

garantir un dret fonamental com és el previst a l'article 47 de la nostra Constitució i mereix ser considerada com un gran avenç en l'entorn de crisi en el qual ens trobem, però, crec, que podria ser millorada en els punts que es plantegen a continuació:

1. La subjecció al codi de bones pràctiques podria ser obligatòria per a les entitats,

amb la finalitat exposada anteriorment que persegueix la norma, això és, garantir un dret fonamental.

2. L'exigència que es tracti d'un crèdit o préstec que manqui d'altres garanties, reals o personals, és un requisit poc efectiu perquè la majoria de les persones que avui es troben amb dificultats, van necessitar avals per

aconseguir accedir al crèdit hipotecari. Avals que, d'altra banda, s'exigien per garantir la concessió d'un crèdit pel 100% o 120% del valor de taxació, en ocasions, fora de mercat i amb criteris de verificació de solvència avui superats.

3. Una de les mesures previstes al reial decret consisteix en la potestat de les entitats financeres d'oferir als deutors un quitament sobre el conjunt del seu deute, fet que mereix ser considerat de diferent forma en funció del termini que quedés per complir del crèdit hipotecari.

D'acord amb això, aquelles hipoteques que tinguessin un termini d'acabament curt a la data de sol·licitud d'aquestes mesu-

res, haurien de ser objecte d'un tractament diferent, i intentar que el deutor, que és qui ha pagat la major part del deute, fos el propietari de l'immoble.

4. S'estableix, com a límit per acollir-se als beneficis de la norma, un màxim de 200.000 euros del preu d'adquisició, quan hauria de dir del valor de l'habitatge.

5. Finalment, exigir interessos de mora a aquest col·lectiu, tan perjudicat, no sembla una mesura gaire alineada amb els objectius finals de la norma, perquè l'única cosa que s'aconsegueix és augmentar el deute hipotecari el pagament del qual està intentat ser resolt per falta de mitjans.